

Иван Вазов

Среща

Във живота сме жертви и двама,
по сляп случай се сбрахме, сближихме;
иежду нази дълбока бе яма,
ний безумно се в нея фърлихме.

Ний не бяхме за щастье родени,
чужди бяхме по дух, по сърцата,
нашта свързка бе знак за мъчение,
тя бе присмех горчив на съдбата.

Помня аз, о, душице злощастна,
твойто първо и тайно страданье
и борбата в сърце ти безгласна,
що задуши туй гордо признание.

Нашта дружба била би по-къса
и раздялата – лека, без горест,
мойто сърце не щеше се къса,
нито твойто да плаче от болест!

Аз не щях да те любя безумно,
нито ти да ме любиш и мъчиш,
като трябало скоро, безшумно
аз от теб, ти от мен да се лъчиш.

Разделихме се. Мрачна далечност,
време, бездни стоят между нази;
ала сякам и самата вечност
аз за тебе щъ, душо, прегази.

Ала не!... Да те видя не смея!
И напразно, защо да се мъча?
Аз не могъл бих с теб да живея,
ни отново от теб да се лъча.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5147>]